

ΓΛΥΚΥΤΑΤΟ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο γιατρός έδωσε τὸ φτερό της πάνω στο σώμα της και τὸ καιμένο τὸ πουλί φαίνεται πὸς δια τὰ έννοιε, γιατί σιωπῶ και με κνττάξη λυπημένα.

Έβαλα στο χέρι μου λίγο νερό και στήριξα γιά να φάη μα δέν θέλησε.

Και τώρα τί να κίνω γιά να σε εικοποιήσω ;

Πούδν να στείλω γιά να σ' εύρη ;
Πρός ποιον μέρος να στραφώ ;
Γιατί δέν έτσικιζετο ένα μου χέρι, άντι της φτερούγας της Ίριδος ;

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΟΓΔΩΝ

Έκεινη προς Έκεινον Ίουίνιος
Αγαπημένε μου. Μάθε το. Ακουσέ το. Είμαι ελεύθερη ! Θα φύγουμε μαζί, θα είμαστε εύτυχεις.

Σήμερα δέν είμαι πειό δυστυχής πού δέν ξέρω πού να σ' εύρω, πὸς να σε ξαναδω. Η συνειδήσις μου είνε ήσυχη όταν λέγω :

— Σε αγαπώ φίλε μου.

Ξενύχτησα κοντά στη περισσότερο μας, όπως θα ξενυχτούσα κοντά σε μιὰ αδελφή μου. Υποφέρει πολύ και από τους πόνους κλείνει τὰ μάτια της. Της σταλάζω λίγο νερό κρηό στη φτερούγα της κ' αυτό την ανακουφίζει. Με χαϊδεύει με τὸ κοκκινόπο της ράμφος. Φτωχή μου περισσότερο !

Σὺ τί τάχα να συλλογίζεσαι ; Θεέ μου !

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΕΝΑΤΗ

Έκεινος προς Έκεινην.

Πρώτη Ίουλίου 1638.

Έπέρασαν δέκα έξ ήμέρες χωρίς καμιά σου είδησι. Διαρκώς τὰ βλέμματά μου διευθύνονται προς τὸ μέρος απ' όπου έρχεται ή περισσότερο.

Πλάνη όμως ! Τὸ στήθος μου πού είχε γεμίσει ελπίδες, αρχίζει να φουσκώνει από ολόκληρη τριζυμία στεναγμών.

Και όμως, πάντα περιμένω, πάντα ελπίζω. Αφού ξής, αφού μ' αγαπάς, γιατί ν' ἀπελπισθώ ;

Μά ο καιρός περνά και είνε δύο μήνες από τότε πού έφυγες.

Ω ! αν έχω υπολογισει καλά, σε οκτώ ή δέκα ήμέρες έπρόκειτο να επιστρέψης. Αρα γε επέτνχες τίποτε ; Όχι ;...

Θεέ μου ! μη μάς εγκαταλίπης !...

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ

Έκεινη προς Έκεινον.

5 Ίουλίου

Ω ! αγαπηέ μου ! αν ποτέ συναντηθούμε, θα έννοισης καλύτερα πόσο σ' αγαπήσα.

Αλλ' αν δέν ανταμωθούμε...

Θά δ αβάσω τότε εκ νέου όλα τὰ γράμματα αυτά πού σουέγραφα τας ήμέρες της νοσηλείας της Ίριδος, θα προσθέσω ένα φύλλο ακόμη γράμματο ἀπελπισία και θα πεθάνω γράφοντάς σου «σ' αγαπώ» !

Ένόμιζα πὸς εξαντήσησα και οι δύο μας όλες της πίκρας και όλες της δυστυχίας της ζωής αυτής, μά αισθάνομαι ότι υπάρχουν ακόμη εις τὸ μέλλον θλίψεις πού δέν της είχα προσείδει !

Αύριο ! Γιατί τὸ χέρι μου τρέμει καθώς γράφω τή λέξι αυτή ;

Αύριο θα δώ αν ή περισσότερο θ' άνδέξη να πετάξη Πέρασαν τρεις ήμέρες πού βγήκε από τὸ κένιστρο. Τινάζει τις φτεροϋγές της, κἀνει απόπειρα γιά να πετάξη στο δωμάτιό μου.

Αύριο ! Αύριο ! Αύριο !

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Θά σου γράψω μονάχι δυο λέξεις γιά να μη την βαρύνω πολύ. Αύριο λοιπόν, αγαπητέ μου φίλε. Θα παρακαλώ όλη τή νύχτα και θα προσπαθήσω να μη κοιμηθώ !
Αλλά σὺ τί κάνεις, Θεέ μου ; Πιστεύεις πόσο σ' αγαπώ και πόσο υποφέρω γιά σενα ;

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ ΠΡΩΤΗ

Έκεινη προς Έκεινον

6 Ίουλίου

Νά τώρα ανατέλλει ο ήλιος. Και όπως σου υποσχέθηκα, αγαπητέ μου, δέν εκλ ισα καθόλου τὰ μάτιά μου όλη τή νύχτα.

Έλπίζω πὸς ύστερ' από τας τόσας παρακλήσεις μου, θα με εισακούση ο Θεός και σήμερα θα είμαι ελεύθερη κοντά σου. Η περισσότερο χτυπῶ τὸ παράθυρο. Είθε ή φτεροϋγές της να γείνουν πειό δυνατές γιά να τρέξη τὸν δρόμο της γοργά. Α ακόπου τὸ γράμμα μου αυτό γιά να σου γράψω της δυο λέξεις πού θα σου φέρη ή περισσότερο. Όλες τις άλλες επιστολάς πούέγραφα αυταίς τας ήμέρες, όπως κ' αυτή εδώ, θα της διαβάσης όταν θάσαι σιμά μου. Θα μου δώσης και σὺ τας δικαίς σου. Έτσι ; Σημαίνει ή τετάρτη ώρα !...

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Έκεινη προς Έκεινον

Τετάρτη ώρα τὸ πρωί, 6 Ίουλίου.

Αν ή περισσότερο φθάση γοργότα, αγαπημένε μου, διάβασε τὸ γράμμα μου αυτό και αναχώρησε χωρίς να περιμένης στιγμή Θά έκανα κ' έγώ τὸ ίδιο αν ήξευρ' πού θα σ' εύρω.

Είμαι ελεύθερη. Σε αγαπώ και σε περιμένω στο μοναστήρι του Μοντολιέ, μεταξύ Φοά κ' ι Ταρασκόνης, στής όχθες του Αριέγου.

Θά μάθης γιατί δέν σου έγραφα περισσότερα. Θά μάθης της δυστυχίας της θλίψης και της ελπίδος αν ή αγαπητή περισσότερο έλθη σε σενα. Γιατί, αν έλθη, σὺ θα φύγης άμέσως δέν είνε έτσι ;

Σε περιμένω, αγαπημένε μου, όπως ο τυφλός περιμένει νὸ δῆ τὸ φῶς.

Φύγε αγαπητή περισσότερο φύγε. Χαίρε !..

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ ΤΡΙΤΗ

Έκεινη προς Έκεινον

6 Ίουλίου Πέμπτη ώρα τὸ πρωί.

Χαθήκαμε ! Ω ! αγαπητέ μου κόρη ! τί θα γίνουμε ; Δέν μου μένει τίποτε άλλο παρ' ν' αποθάνω ἀπελπισμένη. Η περισσότερο μας δέν μπορεί να πετάξη περισσότερο από εκατό βήματα. Η φτεροϋγα της κουράστηκε. Απίντησε ένα δένδρο και από κλαδι σε κλαδι κατεβαίνοντας έπεσε στη γῆ.

Έτρεξα γοργότα σ' αυτήν. Την έσήκωσα και ύστερ' από λίγη άνάπαυση έκανε την απόπειρα να πετάξη γιά δευτέρα φορά. Αλλά δυστυχώς έπεσε πάλιν. Έπεσα τότε κ' έγώ κοντά ἀπελπισμένη, δαγκώνοντας τα χόρτα από λύπη και μαγία. Θεέ μου ! Θεέ μου ! τί θα γίνω ; Ημουν βεβία γιά την εύτυχία μου. Την κρατούσα στα χέρια μου, αλλ' ή τύχη μου τὰ άνοιξε και ο προσφιλης μου θησαυρός έφυγε.

Ω ! Κύριε ! Κύριε ! Θεέ μου ! Βοήθησε με ! Λυπήσου με ; Θα τρελλαθώ !

Περίμενε, Περίμενε.

Ακουσε, αγαπητέ μου, μιὰ ελπίς, μιὰ θεία έμπεισις μου έγεννήθηκε στη καρδιά μου.

Ακουσε ! Από τὸ παράθυρό μου παρακολουθούσα την περισσότερο και είδα τί διεύθυναιξήσε. Θα βαδίσω κ' έγώ με την ίδια κατεύθυνση. Θα ντυθώ ρούχα προσκνητριας και θα τρέξω να σε ζητήσω. Θα φθάσω εις τὸ χωριό Ριμπρεγάν γιατί ως εκεί την έβλεπα πού ήρχετο σε σενα και κατόπι την έκανα. Στο χωριό θα ζητήσω τη βοήθειά της

Θά πετάξη εκατό βήματα και πάλι θ' αναπαυθῆ. Τὸ ίδιο θα κάνω κ' έγώ. Και πάλι άλλα εκατό κ' έτσι θα χρησιμοποιή ως οδηγός μου. Θα την ακολουθώ υπομονετικά. (άκολουθεί)

